

TK

Vztahy

Dcery mě nechaly na holičkách

Vychovala jsem tři dcery. Dala jsem jim všechno, co bylo v mých silách. Vzdělání a pak i úspory. A teď, když jsem na dně, mi pomáhá jen jedna jediná.

Deset let jsem byla s dcerami doma, aby měly zázemí a domov. Krátce poté, co jsem znovu nastoupila do práce, mě však potkala vážná nehoda a skončila jsem v invalidním důchodu. Manžel to neustál, časem si našel jinou ženu, rozvedli jsme se, ale stále ke mně cítil morální závazek. Nabídl mi, že mi bude měsíčně posílat 6 000 korun. Souhlasila jsem, vždyť můj invalidní důchod činí pouze 6 500 Kč!

S částkou 12 500 jsem dokázala vyjít. Ale pak se manžel oženil, celkem neplánovaně založil novou rodinu, už neměl peněz nazbyt a nemohl mi dál pomáhat. A tak požádal naše tři dcery, zda by se mi na aspoň trochu důstojné živobytí nesložily.

Jejich reakce mě úplně zdrtila. S výjimkou mé prostřední dcery, která ochotně souhlasila s tím, že mi měsíčně přispěje částkou 1 500 Kč, mi moje milované holčičky oznámily, že na pomoc matce peníze nemají! Založily vlastní rodiny, výchova dětí v dnešní době něco stojí, už jen to oblečení, sportovní vybavení a navíc musejí splácet hypotéky. Kde by vzaly tisícovku pro mámu! Obvinily mě, že jsem bývalého muže zmanipulovala, že finanční pomoc dcer byl můj nápad. Vždyť jsme rozvedení a co je tátovi do toho, z čeho žiju já a kolik vydělávají ony.

„Když můžeš živit psa, tak se snad postaráš i o sebe, ne?“ Vmetla mi do tváře nejstarší dcera. Ano, mám malého pejska. Je to můj jediný společník, moje potěšení, radost. Obuly se i do své sestry, mé prostřední dcery.

Ať jim nevykládá, že mi chce pomáhat nezištně! Určitě má zálsk na můj malý domek, kde žiju a zdědila jsem jej po rodičích. Nemám náhodou někde zašité šperky po své mámě? Kde je vůbec ten řetízek s křížkem, co jsem občas nosila? A ten prstýnek s perličkou? Že já to té „holce“, jak svou sestru nazývají, tajně podstrčila? Proдалa jsem je, ale stejně by mi nevěřily. Nikdy by mě nenapadlo, že se dcery takhle sobecky, bezcitně zachovají. Vždyť jsem všechny tři vychovávala stejně! Tak jak je možné, že jedna je ochotná mámě pomáhat a ty druhé ne? Že mi ještě vyčtou, že živím pejska?!

Prostřední dcera tvrdí, že mám na pomoc svých dětí i zákonné právo, abych dala své dvě dcery k soudu. Že mi ráda zaplatí i právníka. Ale copak to můžu udělat? Už takhle je moje situace zoufalá. Kde jsem udělala ve výchově chybu?

Antonie

Zaznamenala Dagmar Morenová

TK – Vztahy – Dcery mne nechaly na holičkách

Názor psychologa

Obávám se, že budu trochu „fušovat do řemesla“ mimo jiné i právníkům. Například tím, že si dovolím připomenout vyživovací povinnosti dětí vůči rodičům (za jistých podmínek ji mají navzájem i manželé po rozvodu). Pokud se děti této povinnosti vyhýbají, pak mnohdy hřeší na to, že je přece táta nebo máma nedají k soudu. Často bohužel právem! Už proto, že si jejich nepatřičné jednání si často klademe za vinu sami sobě. Co když jsme je jen špatně vychovali? Jak je ale možné, že jsou tak odlišné. Měly přece stejný genetický základ a totožnou výchovu!

Formovaly je však i další faktory – pořadí mezi sourozenci, vlivy vrstevníků, tlaky okolí, možná i jejich partnerů...

Bylo by jistě pod úroveň dohadovat se s nimi, zda si můžete dovolit mít pejska. Na místě by byl spíše věcný dotaz, zda a jakou částkou jsou ochotné vám vypomáhat. Jinak, že byste buď musela obrátit na soud, nebo využít možnosti tzv. „zpětné hypotéky“, nazývané někdy „rentou z nemovitosti“. Zkuste se na ni informovat, možná zjistíte, že ta Vaše situace není zdaleka tak beznadějná, jak se vám třeba někdy jeví.

PhDr. Petr Šmolka

Poradna pro rodinu,

Jordana Jovkova 5, 143 00 Praha 12